

Gabriela Vránová: Můj domov je plný příběhů

Podle fotografie Maryši, kterou jsem hrála ve Vinohradském divadle, ji vyrobila dnes již zesnulá nitářka Anna Netiková. Žila u Hodonína a pracovně jezdila po celé Evropě.

Obraz Františka Turka mi připomíná Apollinairovu báseň o Praze, ve které píše o růži na stole v pražské hospůdce.

Co milujete, ale nelze to u vás v bytě nafotit? Moře. To si domů přinést nemohu. Tak ho mám alespoň v pokoji na obraze.

Zato knížek máte plný byt... Jsou v každém pokoji a některé se už nevešly, tak jsem je musela převést na chalupu. Jiné jsem rozdala a vždy je mi líto, když se s nimi loučím. Říkám si však, že alespoň přinesou radost a užitek někomu dalšímu. Doma mi zbyly jen ty, ke kterým mám opravdu niterní vztah. I těch je hodně.

Je vidět, že máte ráda obrázky, postavičky, různé upomínky z cest...

Masovo-rýžové knedlíčky se zelím

Suroviny: kilo kysaného zelí, půl kila mletého masa, 15 dk g rýže, červená sypaná paprika, pepř, sůl, majoránka, 2 vejce, 3 cibule, trochu špeku, trochu smetany, 1 zelená paprika

Postup: Nadrobno nakrájet cibuli, mírně osmažit, vymačkat zeli (pokud by bylo hodně kyselé, prolít vodou), přidat sypanou červenou papriku (dle chuti ostrou či jemnou), dát dusit, do zeli

Recept od Gabriely Vránové

vhodit zelenou papriku (celou nebo na proužky nakrájenou), dusit, zalít vodou a nechat vařit.

Mezitím s troškou nadrobno nakrájené cibule a špeku mírně předdusit rýži, připravit mleté maso promíchané se solí, pepřem a trochu majoránky.

Z masa, rýže a dvou vajíček následně vytvořit kuličky (případně je jemně vyválet v hladké mouce, aby lépe držely), vhodit do vařícího zeli a na závěr smíchat s trochou smetany.

originálem potěšila svou „skorosnachu“ Alenku, která obhájila diplomovou práci a stala se magistrou.

Pamatujete si příběhy obrázků?

Jistě, dokonce jsem měla nápad napsat knížku postavenou právě na příbězích obrazů a dalších mně milých věcí, od čehož by se odvíjely mé vzpomínky. Každý obraz má svou historii, která je i historií mou a mých blízkých.

Vaříte ráda?

Ano. Básník Václav Daněk, který je stejně jako já členem Umělecké besedy a vydal dvě knížky s názvem Čarovary, dokonce mé recepty zveršoval.

Jaké jídlo máte nejradši?

Masovo-rýžové knedlíčky. Je to rodinný recept. Když jsem musela dlouho zůstat v Praze, byl pro mě po návratu domů nejkrásnějším dárkem od maminky právě hrnec se zelím a masovo-rýžovými knedlíčky.

A co ráda vaříte vy?

Prostá jídla – nechám uvařit a odkapat špagety, prolíji je troškou oleje, na pánvičce nechám osmažit slaninku, na závěr přidám hodně čerstvého kopru, osolím a promíchám. To hodím na špagety a promíchám. Miluji také na slano zpracované těstoviny s tvarohem. Trochu se podobají slovenským haluškám.

Na závěr z jiného ranku. Jste tváří Společnosti Parkinson. Nedávno jste dokonce otevřela pražský denní stacionář. Jací parkinsonici jsou?

Jsou to také tvůrčí lidé, zasluhují náš respekt, nikoli lítost. Nejde jen o starší lidi, Parkinsonova choroba se bohužel běžně dotýká i čtyřicátníků. Stát na parkinsoniky bohužel myslí především slovy, o nemoci se ví stále málo. Snažím se přispět k tomu, aby se to změnilo.

Básník je skrytý v každém z nás, jen míra milosti různá. To je motto herečky a spisovatelky Gabriely Vránové, které si vybrala z veršů svého otce Jaroslava Veriana Vrány. Její byt má duši – je plný knížek, obrázků, vzpomínek a příběhů.

Křišťálová růže. Moc si vážím nejvyšší ceny za umělecký přednes, kterou každý rok získává jen jeden jediný člověk.

Moje poklady

Moje busta. Autorem je Vítězslav Eibl, který loni zemřel. Vytvořil busty osobností, které se zastavily v Mariánských Lázních – třeba Miroslava Horníčka, Václava Holznehta nebo Ladislava Peška.

Nebyla to tchyně, ale maminka, jedna z prvních antropoložek v České republice, docentka Kepková.

Odráží se v něm můj celoživotní vztah ke světové, ale především k české a slovenské poezii.

Křesílko po babičce. Máme ho v obýváku a moc ráda v něm sedávám.

Není to jediná loď, kterou máme. Je na vitrině a ráda se na ni dívám.

Knihy syna Ondřeje Kepky s názvem Soukromé album: oživil příběhy fotografií vyšla loni, prologem k ní byla putovní výstava Příběhy fotografií.

GABRIELA VRÁNOVÁ

v kostce

Narodila se 27. července 1939 českému otci a slovensko-maďarské mamince v Novém Městě nad Váhom.

Vystudovala herectví na brněnské JAMU, dvě sezóny byla členkou Moravskoslezského národního divadla v Ostravě, čtyřicet sezon členkou pražského Divadla na Vinohradech.

Účinkovala v mnoha filmech a seriálech, mimo jiné v Chalupářích, F. L. Věkovi, Šňatcích z rozumu či My všichni školou povinni. Pracovala pro rozhlas i v dabingu.

Napsala knížku Magnetický vítr, která dosáhla už druhého vydání, vyšlo jí DVD Království poezie.

Je držitelkou mnoha prestižních ocenění, například Ceny Jaroslava Průchy, Medaile Karla Čapka, Milady Horákové nebo Ceny Československého rozhlasu.

Žije s manželem Jiřím Kepkou, který je středoškolským profesorem matematiky. Její syn Ondřej Kepka je známý herec a režisér.

Sbírka lžiček. Mám jich stovky. Jedna z nich je třeba ze země mé babičky, dnešního Slovenska. Některým lžičkám je dnes už i 150 let, dřív měla svou lžičku skoro každá dědina.

Není to jediná loď, kterou máme. Je na vitrině a ráda se na ni dívám.

Knihy syna Ondřeje Kepky s názvem Soukromé album: oživil příběhy fotografií vyšla loni, prologem k ní byla putovní výstava Příběhy fotografií.